

Tural TURAN

GƏLMƏ

Sənin gülüşlərin üşüyür bir az,
mənimsə ovcumda
bir cüt ayrılıq çiçəkləyir...

Gəlmə,
gəlsən, kimi tapacaqsan ki;
nəğməmizi cəbhəyə yolladılar,
xatirələrimizi əsir götürdü
ağlımı itirmiş yasəmən qoxusu.
Tut ağacımızı da
yağışlar güllələdi...

Pianonun dilləri üzərində
o yan-bu yana qaçışır
ayağı pərişli göz yaşlarım,
gəlmə!..
Səndən sonra
evimiz də atıb getdi məni.
Bircə əynindəki
divarları soyunub atdı üstümə...
Gəlmə,
gəlsən, kimi tapacaqsan ki?!

Alın yazılarından utanıb
kölgələr atır özünü minarələrdən.
Gülür kilsə zəngləri,
gülür kölgələrin intiharına.
İndi
günəşin ölümü alqışladığı fəsildi.
İndi küləklər yas saxlayır yıxdıqlarına...
İndi hər qapı kandarında
canını tapşırır bir ayaq izi.
Elə bu dəm
Bir cənnət doğur cəhənnəm;
...Gecədən sürünə-sürünə
yol gəlir günəş;
təbəssümünü unutmuş uşağın
üzünə gülümsəmək üçün.
Göy üzünün "Şaxta baba"sıdı, bəlkə də...
Bilmirəm, bəlkə də, Tanrının
göy üzünə həbs etdiyi sülh səfiridi...
Bəlkə də, yetimlərin
göy üzünə çəkilməmiş alın yazısıdı –
Sahiblərini
salamlamağa gəlir hər səhər;
gah həvəslə, gah birtəhər:
– Salam xaçlar, minarələr!..

Yanan kibrit çöpünün
kölgəsində çırpınır
nəbzi yavaş vuran saat əqrəbləri.
Şəkillərlə son döyüşünə çıxır xatirələr –
göz yaşlarının baş hakim olduğu döşəkdə.
Hər damla göz yaşı
təslim olmaq istəyən əsgərin ağ bayrağıdır.
Əsgəri yox, bayrağını güllələyir
əsir düşmüş zamanın əqrəbləri...
Bağışla məni, sevgilim,
nəfəsimi borc verirəm
yaşamaq istəyən qol saatıma.
Getmək istəyirəm qəbrim qarımamış...

Külək üsüyəndə pəncərə döyər,
Bir isti qucağa xumara gələr.
Tanrı da bəndəyə oxşayar bəzən,
Hərdən yuxulara tumara gələr.

Od sönər, oxunar külün yazısı.
Dəyişmək istəyər yolun yazısı;
Bəzər öz bəxtindən alın yazısı,
Bəzən yiyəsiylə qumara gələr.

...Bəzən dil açar gözlərdə yaş da,
Kölə kölgəsinə deyər: – bağışla...
Azadlıqdan bəzən yiyəsiz daş da
Tutulmaq eşqiylə hasara gələr...

Yaşamaq həvəsi düşüb dalımca,
Mənsə öz qəbrimə qaçıram indi.
Keçmişim zəng edib bu qaçaqçaqda,
Necə deyim, gözlə, açıram indi...

Qorxu düşüb qəbrimin də canına,
Dar gəlirəm əynindəki donuna.
Uzanmışam tabutumun yanına,
Ölümün boyunu ölçürəm indi.

Doğulduğu gündən küsübdü hamı...
Kölgəsi aldadır indi adamı!
Göy üzü oğurladı işıq payımı,
Acığa zülmətə köçürəm indi.



Yolları ayağından vurdu gedışin,
Baxıram yollara, yollar axsayır.
Yarpaqlar qanadın itirdi o gün,
Ağaclar da, budaqlar da axsayır.

Deyirlər, yaraşır sənə ayrılıq.
Qanımdan şirə çəkir yenə ayrılıq,
sinəmə əkdiyın güllər axsayır.

Payızla öpüşən buludam indi,
boynuma sarılan yellər axsayır...

Özümü dəfn edib dönürəm geri...
Üstümə yiyəsiz daxmalar hürür...
Qəbrinə ayaqla gedir kimsəsiz,
Qucağından ölən qollar axsayır.

Yağışlar qarım, bacam,
Küləklər evim-eşiyim.
Göy üzüdü anam-bacım,
Özünü doğmuş kişiyəm...

Layla de, yatmır qəbrim,
Layla de bu boş məzara.
Layla de, cücərsin əlim,
Yaz, götürüm daş məzara.

Məzarlar da üz çevirdi
Qəbrə Vətən deyənlərdən.
Soyuq səkilərdi Vətən
Ovcundan üşüyənlərə.

Baxışımı bağlamışam
Yenə ayaq uclarıma.
Göz yaşlarım Vətəndi
Çatlamış ovuclarına.

Hamı tikanlı məftildi,
Hamı özünə Vətəndi.
Bir mənəm bu soyuqda
Ovcu açıq Vətən indi...

...Küçələr bayraq düzəltsin
Qara tellərimdən mənim.
Qoy öpsün güz küləyi,
Öpsün əllərimdən mənim.

Yorulur, adam yorulur,
Yorulur öz addımından.
Yolda sənə sarı gələn
Bir naşı göz addımından.

Lal gözləri qucaqlayan
Saf baxışların yorulur.
Ümidin üstünə yağan
Boz yağışların yorulur.

Kölgən də darıxır səndən,
Bir can borcundan yorulur.
Sevdiklərin, qorxduqların
Gözün ucundan yorulur.

Yazdım alın yazımı
Sağ qalan son güzgüyə.
Təslim etdim özümü
İçimdəki özgəyə...

Yolu əyninə geyin,
Əlini üz addımından...
Bu dünya asılı qalıb
Körpə qız addımından.

